

PHẦN 8

Á Lâm! Từ nay tôi không đánh bài nữa, vậy phải cấm ông luôn.

- Tại sao bỗng nhiên bà lại ra lệnh như vậy?

- Khởi cần hỏi, phải triệt để chấp hành.

Cốc Á Lâm tìm lời chọc cười vợ:

- Ý! Tôi nhớ gần đây tôi không có ngồi đánh chung sòng với bà góa phong lưu đó mà.

- Bà đó cùng ông đi càng hay, mỗi ngày tôi khởi phải lo cho ông chớ gì.

- Vậy thì bà góa phong lưu đưa tôi về đến cửa, bà cũng xem thường chớ gì?

- Ủ!

- Có người vợ hiền hậu như bà, cũng đủ thỏa mãn rồi, dầu phải nhảy vào chảo dầu sôi năm phút cũng được.

- Khi ông nhảy vào chảo dầu, xin ông đừng kêu tôi, tôi không dám nhìn ông nữa.

Lão Lâm đang hít một hơi thuốc xì gà, nghe bà Lâm nói thế ông cười lớn nên bị ho không ngớt.

- Nhìn ông không khác con bà đói vừa thả ra khỏi chuồng, khuyên ông bớt hút thuốc cũng không chịu, hút làm gì mà ho khô ho khan như vậy, trong rất nực cười. Hãy uống nước vào đi!

- Cám ơn bà.

Thực ra, bà Lâm trông thấy chồng ho khô ho khan trong lòng rất khó chịu, giọng bà trầm buồn:

- Ông nghĩ, nước mắt của ông không phải tốn tiền, nên ông hút thuốc vào ho khan, nước mắt chảy ra ràn rụa như vậy.

- Những người nhiều nước mắt, tình cảm rất dồi dào như tôi với bà, ở với nhau đã 10 năm cũng như ngày đầu, vẫn tuyệt đối giữ thủy chung, không san xẻ cho người nào khác. Bà Lâm cảm động vì điều đó là sự thật. Lão Lâm thấy vợ không nói gì, vội hỏi:

- Bà cấm không cho chơi bài thật không? Hay là nói nghe cho vui nhà vui cửa?

- Tôi có bao giờ nói chơi với ông đâu?

- Rồi phải làm gì đây? Tôi không thích trò chơi nào cả!

- Ông đã quên sao, dâu ông nó đã có mang thai 8 tháng rồi?

- Nó mang thai thì mang thai, đánh bài đâu có ảnh hưởng gì đến việc sinh đẻ!

- Sao lại không ảnh hưởng. Tôi ước mong ngày đứa bé chào đời, cả nhà đều có mặt đầy đủ, để chào mừng cho tương lai hạnh phúc của đứa cháu nội chớ.

- Tôi chưa hề nghe ai nói như vậy.

- Bữa nay thì phải nghe!

- Ai mà biết đến bao giờ nó mới sanh?

- Không lâu đâu.

- Ai nói mà bà biết nó sanh mau?

- Thầy thuốc chớ ai. Hôm qua Cốc Minh dắt nó đi khám, thầy thuốc đã nói như vậy.

- Họ nói chừng mấy ngày nữa?

- Độ chừng một tuần.

- Còn lâu. Nếu Kỹ sư Thạch hay Lý giám đốc gọi điện thoại đến nói thiếu một tay thì phải tính sao đây?

- Ông trả lời là nhức đầu đi không được.

- Nhức đầu đến cả tuần lễ sao?

- Sao lại không được, có nhiều người nhức đầu nhiều hơn nữa chớ.

- Bà hy vọng tôi như vậy hả?

Bà Lâm như ăn năn, lẽ ra không nên nói với chồng như vậy, bà gượng cười nói:

- Tôi xem ông rất ham vui, không thể giả nhức đầu được. Hình dung sẽ được bông đứa cháu nội, ai lại còn mê đánh bài cho được.

- Tôi sẽ tuân mệnh lệnh của bà không đi đánh bài một tuần lễ.

Bà Lâm tỏ vẻ hài lòng vừa cười vừa nói:

- Điều cam kết đó không được sai chạy đa.

- Giả như con dâu sanh cháu lúc ban ngày thì sao?

- Sanh ban ngày càng tốt, sanh ban ngày, tương lai đứa trẻ sáng láng lỗi lạc, sanh ban đêm sẽ thông minh lanh lợi.

- Tôi nói, nếu nó sanh ban ngày thì tôi với Cốc Minh không có ở nhà kia.

- Ban ngày không có các người ở nhà cũng được.

- Chúng tôi sẽ không thể có mặt để chào mừng tương lai hạnh phúc cho đứa trẻ.

- Đừng nên tìm xương xóc trong nồi đậu hũ mà, ý tôi không muốn cho ông đi đánh bài vào lúc ban đêm.

Bà Lâm bèn quay vào trong gọi lớn:

- Bà vú ơi!

- Có tôi đây, bà dạy việc chi?

- Bà ráng lưu ý đến mợ ná. Có điều chi động tịnh thì lập tức cho tôi hay, đừng tin một tuần lễ nữa mới sanh, có thể ngày nay hay đêm mai mợ sanh cũng không chừng?

Cốc Á Lâm tiếp lời:

- Đưa con dâu đến sanh tại y viện, hay rước y sẽ về sanh tại nhà vậy bà?

- Có bà vú và tôi tại nhà thì cũng như có hai cô Hộ sinh tài ba rồi phải không bà vú?

- Bà nói đúng như vậy, theo ý tôi không nên đưa mợ đến y viện, cũng khỏi cần mời y sĩ chuyên khoa sinh sản. Tự mình săn sóc cũng khỏi phải lo lắng.

Bà Lâm tiếp lời:

- Bà vú nói không lầm, Á Lâm, chỉ cần lúc ban đêm ông ở nhà và gan dạ một chút thì đủ rồi.

Cốc Á Lâm vừa cười vừa nói:

- Hay lắm, tôi sẽ ở nhà để đón rước cậu bé quang lâm. Bà à, sao bà không bắt mấy con gà mái làm thịt cho Lộ San ăn để nó thêm chất bổ.

- Ông mà biết cái giống gì, không thể để cho nó ăn trước.

- Ý, sao lạ vậy?

- Vì sợ đứa trẻ nó quá lớn, sanh đẻ rất khó khăn, hay nói cách khác, Lộ San nó sanh con so không nên để nó trực trặc.

Cốc Á Lâm như đã lãnh hội:

- Bà đã dạy cho tôi một bài học về sanh nở.

Bà Lâm không để ý đến lời nói của chồng, kêu bà vú:

- Vú à, bà đẩy cửa nhẹ nhàng vào thăm coi Lộ San nó đã thức giấc chưa? Khi nó tỉnh giấc thì trong mình nó sẽ có gì rồi đó.

Bà vú vâng lời, lật đật đi thẳng lên lầu. Bà Lâm ngồi nhớ lại, đã cùng Cốc Á Lâm chung sống với nhau gần suốt đời, thật là hạnh phúc và vui vẻ, bà vừa vui mừng vừa cảm thấy hổ thẹn vì là đàn bà mà không có cho ông Lâm được đứa con gái nào.

Từ ngày Tạ Đào Ý trở lại Đài Nam, trong lòng cảm thấy như mất một cái gì, nàng không hiểu tại sao Hà Lộ San đã quên hẳn tình bạn hữu với nàng. Phải chăng vì sợ anh nàng theo đuổi, dầu sao Hà Lộ San cũng viết thư cho mình biết. Lẽ nào Lộ San không có thì giờ viết cho nàng một bức thư, chắc chắn đến bây giờ Lộ San cũng không hề xem thư của nàng và anh Luân?

Trước đây không bao lâu, nàng tiếp được lá thư của Tạ Cách Luân từ Mỹ gửi về, anh Luân hay Lộ San đã kết hôn, anh ấy rất đau khổ và căm hận, và tính kết hôn cùng một cô kiều bào tại Mỹ quốc. Nàng nghĩ, chờ anh nàng kết hôn, nàng sẽ tính với ba loan tin khắp báo chí trong nước. Một mặt cho các bạn thân hay tin mừng, mặt khác để Hà Lộ San xem cho biết, cái người theo đuổi nàng không phải là một gã tầm thường, một người không có bạn gái. Kết hôn với người ở hải ngoại còn có danh dự hơn là cưới một cô gái trong nước.

Tạ Đào Ý muốn vậy vì ghen tức với Lộ San. Thực ra, trong lòng nàng rất chán vấn đề anh nàng kết hôn với một kiều bào ở hải ngoại, loan tin trên mặt báo trong nước cốt làm cho rùm beng để cho mọi người biết, nhứt là Hà Lộ San.

Với dụng ý đó mà Tạ Đào Ý luôn phản đối quan niệm của ba nàng, dù là A Miêu hay A Cầu gì đi nữa miễn là kết hôn tại ngoại quốc thì nàng vừa lòng.

Nàng bảo: Không lẽ cưới vợ ở nước ngoài rồi quên tổ cũ hay sao?

Nàng đã tranh luận với ba nàng không biết bao lần, rốt cuộc lão dùng một câu trào phúng để kết luận:

- "Chưa ăn nho nên cho là nho chua".

Có lúc nàng không muốn tranh luận với ông nữa, nhưng vẫn bảo thủ ý nàng.

Nghĩ tới tính lui, nàng không tán thành giải pháp anh nàng cưới vợ tại Mỹ quốc mà đăng lời rao mừng ở trong nước. Vì anh nàng nào phải là một nhân vật hữu danh Quốc tế, mà là một lưu học sinh, nếu làm cho rùm rộ lên, sao cho khỏi bị người thức giả họ chê cười? Nàng bèn viết thư cho Tạ Cách Luân, nhưng tuyệt đối không cho biết tin tức của Lộ San.

Qua mấy ngày không đánh bài, khiến cho Cốc Á Lâm ngồi đứng không yên. Lão tính lại từ ngày vợ lão bỗng nhiên ra lệnh cấm đến nay đã hơn một tuần, mà cái bụng của nàng dâu càng ngày càng lớn, dường như đứa nhỏ chưa chịu ra chào đời. Lão không chịu nổi nữa bèn hỏi:

- Bà à, nên đi y sĩ khác khám cho Lộ San xem? Ông ấy nói một tuần lễ đã không đúng rồi?

- Không lâu đâu đại khái chừng ít hôm nữa.

Mau lắm, mau lắm, khi hỏi bà thì bà nói mau lắm, có thể hàng tháng cũng chưa sanh nữa? Cốc Á Lâm rất bức bối nên cần nhẫn nhưng lão không dám cần nhẫn trước mặt vợ.

Bỗng chuông điện thoại reo vang. Cốc Á Lâm lật đật chạy đến nghe:

- A lô! Tôi đây, Á Lâm đây! A lão Thạch hả? Mạnh giỏi chớ? Lãng xây cất cái đó rồi chưa? Sao? Có ba thiếu một hả? À! Ông, Lý giám đốc với bà Vương

hả? A lô! Lão Thạch, xin lỗi ông, tôi đang nhức đầu, ờ! Đầu nhức dữ dội lắm. Được, được, để tôi hỏi lại xem.

Cốc Á Lâm buông điện thoại xuống chạy vào hỏi bà Lâm:

- Bà à, Kỹ sư Thạch vừa gọi điện thoại, ông ấy đang thiếu một tay, tôi nói để hỏi bà coi đi được không?

- Kỹ sư Thạch gọi lại hả?

- Tôi gạt bà hay sao? Ông ấy nói rất thích đánh bài với bà, bà chơi bài rất đàng hoàng, từ gần sòng đến xên, ăn hay thua gì cũng vui vẻ.

- Nhưng tôi không thể đi được, sợ Lộ San chiều nay nó sanh nở thì làm sao.

- Nếu bà không đi được thì tôi trả lời cho lão Thạch biết?

- Khoan đã ông, kỹ sư Thạch đã có nhã ý gọi điện thoại đến mời, mình không đến dự coi sao cho được. Thôi ông đến chơi với lão ta một sòng đi.

Lão Lâm lập tức gọi điện thoại:

- A lô, lão Thạch! Bà nhà tôi không đến được, bả phải tôi đến so tài với các ông đây. Ha ha ha... Thuốc nhức đầu thật hay, vừa uống xong là hết ngay. Lão Thạch, nhưt định đêm nay mình sẽ trả mối thù cho được mới nghe nhé.

- Á Lâm!

- Bà còn căn dặn điều gì nữa?

- Hề ông nghe đánh bài là thích chí tử. Kỹ sư Thạch nói những gì mà ông cười âm lên vậy?

- Ông nói, bịnh nhức đầu của tôi hề có binh tướng trước mắt là hết ngay.

- Kỹ sư Thạch nói nghe có duyên quá chớ.

- Trước mặt tôi mà bà khen lão Kỹ sư Thạch, thật lòng tôi cảm thấy chua xót vô cùng.

- Ê, đi đâu thì đi đi mà!

- Được. Tôi đi đây, chào bà.

- Nè! Đánh với ai đây?

- Không có cái bà góa phong lưu đâu.

- Ông không chịu khai, tôi sẽ theo ông xem thử.
- Được, để tôi khai, lão Thạch nè, Lý giám đốc nè, với một vị 7, 8 mươi tuổi là bà Vương nữa, vừa lòng chưa?
- Bà Vương đánh rất hay, ngồi trên tay bà ấy nên coi chừng.
- Không sao, bà tin nơi tài bộ của tôi mà. Bà vú ơi, bảo lão Vương đem xe ra đưa tôi đi.

Bà vú ửng thanh chạy ra nói:

- Ông đã quên rồi sao, lão Vương lái xe đưa cậu đến nhà bạn học rồi.

Vừa lúc ấy, Cốc Minh vừa về bước vào nói:

- Con đã về đây, ba muốn đi đâu thì đi.

Cốc Á Lâm bước nhanh đi, Cốc Minh lại gần mẹ:

- Má dặn con mua đôi, con đã mua đủ hết cho má đó.
- Được rồi, con hãy giao cho bà vú đi.
- Má không coi lại sao?
- Không, má giao cho con mua vật gì má đều vừa ý cả.
- Má à, con có một người bạn học, mỗi khi con có việc gì khó khăn, thường đến nhờ anh ta giúp ý kiến, anh ta cũng sẵn lòng giúp con mọi mặt.
- Con nên đến tạ ơn người ta, cậu ấy nhà ở gần đây hả?
- Không, đến giờ học con mới gặp anh ấy. Má ơi! Nếp sống của anh vô cùng kham khổ, chỉ có một mình, không gia đình thân thích. Một hôm, con gặp anh đánh giày trên đường phố, lòng con thấy khó chịu vô cùng.
- Đó là một học sinh tốt, chẳng những kiếm thêm tiền nuôi sống cho bản thân, mà còn kiếm thêm tiền để dùng vào việc học hỏi, thật khó tìm ra người như vậy.
- Má à, con nghĩ nên giúp đỡ cho anh ấy làm phước.
- Má tán thành ý kiến của con, nhưng trước khi giúp đỡ, má muốn biết mặt cậu ấy.
- Ngày mai con sẽ dắt anh đến ra mắt má.

- Nếu đúng theo lời con nói, cũng nên cho cậu ấy ở đậu nhà mình để yên tâm học hành, khỏi phải đi đánh giày nữa.

- Má đối xử như vậy thì tốt lắm.

- Cốc Minh, con mãi bàn vấn đề khác mà quên hỏi thăm vợ con.

Nghe mẹ nói, chàng lập tức đi thẳng lên lầu. Lộ San còn đang ngon giấc, Cốc Minh cúi xuống hôn lên mái tóc nàng, chàng không muốn gây cho nàng giựt mình. Cốc Minh nhìn bụng vợ khá lớn, lòng chàng rất vui mừng.

Giây lát sau, Cốc Minh trở xuống lầu, thấy bà Lâm đang ngồi lặng thinh tại phòng khách. Chàng nói:

- Má à, Lộ San đang ngon giấc, con vào phòng, vợ con cũng không hay.

- Đáng thương cho Lộ San, đã mấy tháng rồi, nó không đi ra khỏi cửa.

- Vợ con nó e thẹn.

- Đời bây giờ khác hơn hồi trước quá, có mang chớ có gì mà khó chịu không biết nữa?

- Trông vợ con nó sanh nở xong, chừng một tháng sau con sẽ dắt nó đi chơi, để bù lại những ngày nó khó nhọc.

- Cốc Minh, cách nay mấy hôm, Lộ San nó e ngại sợ khó sanh nở.

- Sao con thấy bụng của Lộ San có phần lớn hơn những đàn bà chửa khác. Con cũng sợ sanh đẻ khó khăn!

- Đừng nói xàm, hình dáng của vợ con không đáng lo cho lắm.

Cốc Minh thấy vợ đến thời kỳ mà chưa sanh, nên chàng rất nôn nóng. Chàng thường lén so sánh bụng của nàng với những đàn bà chửa khác. Nhìn kỹ, bụng của nàng quả nhiên lớn hơn.

- Cốc Minh, con đang suy nghĩ gì vậy?

- Con đang nghĩ, ngày giờ qua mau quá.

- À, đến lúc ngủ con nên cẩn thận một chút, nhứt là hai chân, không khéo khi ngủ quên sẽ đập trúng bụng của Lộ San.

- Má yên lòng đi, lúc ngủ, con giữ gìn không khác nào bị trời vậy đó.

Bà Lâm nở nụ cười hài lòng. Mỗi khi nói chuyện với Cốc Minh, bà cảm thấy vui vẻ lạ thường, vì Cốc Minh ở với cha mẹ rất thảo thuận.

Khi Cốc Minh trở lên lầu, bà Lâm ngồi một mình suy nghĩ đắn đo, bà nhớ lại, còn thiếu những vật dụng cho trẻ nhỏ chơi. Bởi bà chưa biết con dâu sanh trai hay gái? Do đó, bà chuẩn bị quần áo trai cũng có mà gái cũng có, bà rất khao khát được bồng đứa cháu nội. Lộ San có hạnh phúc hay không cũng do nơi mẹ chồng. Bà đã xem nàng như con gái, đối với chuyện sanh đẻ của nàng, bà vô cùng lo lắng.

Vào buổi chiều hôm sau khi vào lớp, Cốc Minh bèn gọi Khổng Vân ra ngoài trường. Khổng Vân thắc mắc hỏi:

- Cốc Minh! Bộ có chuyện bí mật lắm sao mà không nói trong trường được?

- Minh... muốn hỏi thăm Vân một việc.

- Cứ nói thẳng ra nghe, hà tất phải dè dặt? Minh muốn hỏi gì, mình sẽ trả lời tức khắc.

Cốc Minh lộ vẻ cảm động, nắm tay Khổng Vân nói:

- Thật vậy hả? Khổng Vân!

- Tuyệt nhiên là vậy..

- Dường như Vân muốn giải thích bài học cho tôi?

- Đúng vậy! Tôi lúc nào cũng sẵn sàng.

- Tôi hỏi anh, mỗi buổi chiều anh đi làm việc gì?

- Đi đánh giày.

Khổng Vân đáp rất tự nhiên, trên nét mặt không thấy khó chịu chút nào. Khiến cho Cốc Minh khó mà phản ứng kịp.

- Nè! Lần sau nếu thấy giày dơ, Cốc Minh cứ để mình đánh giúp cho.

- Khổng Vân, tôi vô cùng kính phục anh. Nếu mãi khốn khó như thế đó, nó rất ảnh hưởng đến việc học hành, hơn nữa, anh là một sinh viên học giỏi.

- Thực ra, tôi không hy vọng đến ngày đội mũ tốt nghiệp.

- Hôm qua, tôi có nói chuyện về anh với má tôi.

- Nhà giàu có, lại bàn đến chuyện gã đánh giày, thật rất khó coi!

- Má tôi muốn gặp anh.

- Chắc Minh đã đề cao tôi?

- Phải rồi, tôi tưởng thuật những gian khổ của anh để kiếm tiền mà ăn học cho má tôi nghe, bà muốn gặp anh, đồng thời cũng ngỡ ý muốn mời anh về ở chung nhà, cùng sống chung với tôi để lo học hành.

- Thật bà rất nhân từ, khiến tôi cảm động vô cùng...

- Khổng Vân, anh có đồng ý không?

Hai tay Khổng Vân đút vào túi quần, chàng bước đi chậm chậm đầu cúi xuống suy nghĩ, vì sự kiện xảy ra rất đột ngột, sau cơn suy nghĩ đắn đo giây lát:

- Thật tình tôi cảm ơn bà mẹ nhân từ. Cốc Minh, anh đối xử với bạn rất thâm tình, khiến cho vĩnh viễn tôi khó mà quên được, nhưng xin tha lỗi, tôi không thể chấp nhận được.

- Có lẽ anh không tin lời tôi? Thật tình tôi không có nửa lời giả dối, xin anh tin ở tôi.

- Tôi hoàn toàn tin nơi anh. Nhưng xin anh lượng thứ cho, chỉ vì tôi chấp nhận gian khổ để không quên phải phấn đấu.

Cốc Minh cảm thấy thất vọng vô cùng, chàng cúi đầu xuống, bước chậm chậm theo Khổng Vân. Lòng chàng vô cùng bội phục.

- Khổng Vân, nếu anh có điều chi cần thiết, xin nói thật cho tôi biết. Tuy chúng mình là bạn học, nhưng tôi không hề dám xem nhẹ tình bạn đối với Khổng Vân.

- Nhìn nét mặt, cũng đủ bộc lộ lòng thành thật của Minh rồi, tôi rất cảm kích lòng tốt đó.

- Nhưng tôi ước mong anh chấp nhận sự giúp đỡ của mẹ tôi.

- Còn cựa quậy được, tôi chưa thể chia tay mà nhận sự giúp đỡ.

- Xin lỗi anh, tôi đã lỡ lời.

- Có hề gì, bởi anh có lòng tốt đối với tôi mà.

Đôi bạn nhìn nhau cùng cười, và sánh vai đi vào lớp.

Tan học, Cốc Minh về nhà, lập tức đến phòng mẹ:

- Mà à, Khổng Vân không đáp ứng theo lời mình.
 - Cốc Minh, chuyện gì mà không đáp ứng?
 - Con nói Khổng Vân không đáp ứng chuyện mình giúp đỡ.
 - Khổng Vân là ai?
 - Là người bạn học con đã nói với má đó, con đã nói y theo lời má, anh ta rất cảm kích, nhưng thà là đi đánh giày kiếm tiền ăn học chớ không chịu người khác giúp đỡ.
 - Ý! Sao vậy?
 - Anh ấy nói: Chịu sống gian khổ mới không quên chí phấn đấu. Chưa nằm xuống thì chưa nhận viện trợ của người khác.
 - Chà! Cậu trai đó rất có chí khí.
 - Má à, đời sống của anh ấy thật đáng thương, tại Đài Loan này không có một người thân thích.
 - Cốc Minh, cậu ấy trong tương lai chắc chắn sẽ trở thành một vĩ nhân.
 - Con nguyện cầu Thượng Đế hộ độ cho anh ta thành công.
 - Để má đi khăn cầu chur vị Bồ Tát độ cho người có chí!
 - Má à, nhờ oai lực của chur thần độ cho Khổng Vân được mạnh giỏi.
 - Muôn việc đều cho Phật Trời độ thì đủ rồi.
 - Để con lên lầu thăm Lộ San.
 - Đi lẹ đi, không ai cần thiết cho bằng người chồng.
- Cốc Minh vừa đến cửa phòng vừa kêu lên:
- Lộ San! Lộ San!
 - Cốc Minh, em đang chờ anh đây.
- Cốc Minh bước vào hôn nhẹ lên trán nàng, chàng đưa tay sờ bụng nàng vừa cười hỏi:
- Nó có đánh trống trong này không?
- Nàng lộ vẻ hổ thẹn và mệt nhọc, dựa lên mình chàng:

- Lúc hơn ba giờ, trong bụng em hơi đau.
 - Em có cho má hay không?
 - Không có, vì nó đau một chút thôi.
 - Từ nay, nếu có đau ít hay nhiều cũng phải cho má hay. Lộ San, có lẽ không còn lâu đâu.
 - Cốc Minh, em sợ quá.
 - Đừng sợ gì cả, em sanh đẻ sẽ dễ dàng mà.
 - Em không biết lúc sanh con thì mùi vị nó ra sao?
 - Mùi vị nó rất thơm tho chứ sao. Có nhiều người khi nghe tiếng trẻ khóc oa oa, đều vui vẻ mỉm cười, anh thì khác.
 - Tại sao vậy?
 - Anh thì say sưa nhảy dựng lên, cho đến phải va đầu vào trần nhà chứ sao.
 - Nhảy cao dữ vậy.
 - Ồ! Nếu nhà không có nóc, không chừng anh nhảy lên đến chín tầng mây nữa chứ.
- Cốc Minh làm cho nàng thấy vui vẻ cười lớn Lộ San như nhớ ra chuyện gì, nàng thật thà:
- Cốc Minh! Em thấy con gà mái nó đẻ trứng rất mau!
 - Em sanh đẻ cũng mau như gà mái vậy chứ gì. Lộ San, đến lúc em sanh tinh thần đừng lo lắng và sợ hãi. Bởi trời sanh phái nữ thì phải sanh đẻ, có gì mà đáng sợ. Hay nói cách khác, anh luôn ở bên cạnh em, trông nom em.
 - Em chưa hề gặp ai sanh đẻ, bây giờ em có cảm giác hơi là lạ, đến lúc ấy có lẽ vui lắm.
- Cốc Minh mỉm cười chứ không trả lời. Chàng nghĩ, chừng đó sợ nàng kêu ba má không ngớt.
- Cốc Minh, khi con mới sanh ra, cho nó mặc quần áo gì đây? Nên mặc đồ tây cho nó nhé?
 - Trẻ mới sanh cò nhỏ xíu mà mặc đồ tây nổi gì, chỉ cần dùng đồ đắp cho nó thôi.

- Anh hiểu rất nhiều, em không biết gì cả.
- Không trách điều đó, vì em chưa kinh nghiệm.
- Anh đã có kinh nghiệm làm ba rồi hả? Chẳng vậy sao anh quá rành.
- Khờ ơi! Ai mà làm cha bao giờ, chỉ vì anh thường đọc các loại sách phổ thông thường thức, nhờ đó mà anh được biết khá đó thôi.
- Cốc Minh, mấy hôm nay em rất lo sợ, nhưng không tiện nói ra, anh nên đến rước má em đến đây ít hôm.
- Đương nhiên, sau bữa cơm chiều anh sẽ đi rước má.
- Anh đối xử với em rất đẹp, suốt đời em vẫn yêu anh, suốt đời em ở cạnh bên anh.
- Lộ San, chúng ta đã nguyện chung sống suốt đời, một đứa con chào đời sẽ mang thêm niềm vui cho chúng ta.
- Đã quá năm ngày rồi, sao chưa sanh không biết nữa à?
- Không lâu đâu, Lộ San! Em nên nhẫn nại một chút, chúng ta hãy đi ăn cơm.

Vợ chồng Cốc Á Lâm đã ngồi sẵn tại phòng khách, Cốc Minh vừa trông thấy kêu lên:

- Ba về rồi. Má à, Lộ San nói, chiều qua hơi đau bụng.

Bà Lâm lộ vẻ lo lắng, hỏi:

- Sao bà vú không cho má hay, má đã bảo bà vú trông chừng vợ con mà!

Lộ San tiếp lời:

- Tại con muốn để cho vú nghỉ ngơi đó má.
- Lúc này phải có người kê cận để chăm sóc con. Lộ San, con không khác nào con gái cưng của má kia mà.
- Dạ!

Bà Lâm lại hướng sang lão:

- Ba nó, mấy hôm nay nhiều cú điện thoại cho biết, còn thiếu một tay, mà ông cũng không đi.

- Như vậy bà vui lắm à?

- Đương nhiên là vui rồi. Ông há không nghe cháu nó nói chuyện trong bụng mẹ nó làm cho má nó đau bụng đó sao.

Hy vọng Lộ San sanh càng sớm càng hay, nàng dâu sắp sanh nở, đến ông cha chồng cũng phải trụ tại nhà, không được phép đi đánh bài. Cốc Á Lâm muốn nói điều đó, nhưng không nói ra lời, chỉ phì phà với điều thuốc xì gà to tướng.